

TICA MORGAN

'Voor iedereen die houdt van vrouwen-
thrillers en van puzzelen in een echte
whodunnit met een spannend einde.'

★★★★★ *Vrouwen thrillers.nl*

MOOIE MOORDEN VOLKERAK

gloude publishing

Hoe houd je je staande als je langzaam richting de afgrond wordt geduwd?

Zoë Janssen is rechercheur en profiler op het eiland Goeree-Overflakkee. Tegelijkertijd is ze het ultieme doelwit van de voortvluchtige crimineel Sven van der Linde. Na een levensbedreigend avontuur in Engeland vecht Zoë in Volkerak om haar normale leven terug te krijgen. Beveiligers zwermen om haar heen maar Sven blijft haar gedachten beheersen.

Als profiler wordt Zoë betrokken bij een intrigerende moordzaak in Heerenveen. Kan ze deze wel oplossen nu ze zoveel aan haar hoofd heeft? En wat moet ze met de speedboot die dobberend op het Volkerak wordt gevonden?

Tica Morgan blaast met haar nuchtere en bondige stijl de whodunnit weer fris nieuw leven in. Nederland is een intrigerend politiepersonage en succesvol thrillerschrijfster rijker.

TICA MORGAN is het liefst op het strand. Morgan betekent niet voor niets: 'verblijft bij de zee'. Ze bracht haar jeugd door op het Zuid-Hollandse eiland Goeree-Overflakkee. Na haar studie begon ze haar loopbaan bij de politie maar koos al snel daarna voor het ondernemerschap.

Over Mooie Moorden:

'Een schot in de roos en een echte aanwinst voor het Nederlandse thriller-genre. Het plot is erg goed uitgedacht. Ik heb ervan genoten.' – Koukleum.nl

'Zoë is een ontzettend mooi, warm, down-to-earth en intelligent neergezet personage en je leeft met haar mee alsof ze je vriendin is.' – Audrey

'Wauw, een talent is opgestaan. Dit belooft wat. Subtiel, vlijmscherp en doordacht.' – Leyn

'Verbluffend mooi. Een kanjer van een auteur.'
– Dinie

'Wat een geweldige en heerlijke boeken die je allemaal achter elkaar wil verslinden. Waarschuwing is wel dat het ten koste van je nachtrust kan gaan.'
– Albert

'Spannend van begin tot einde, heel origineel, vlotte schrijfstijl, plot is echt super!' – Gerda

Ze wist het niet. Ze had geen idee waar ze was en of ze überhaupt nog was. Vaag herinnerde ze zich dat ze door Liam was opgetild. Vlak daarna had ze het intens koud gekregen, om even later in een onpeilbaar diepe put te vallen. Ze kon zich nergens aan vastklampen, wat ze ook probeerde.

Ze hoorde stemmen. Van haar zus, van Liam, van onbekenden en van Sven. Dat laatste wist ze zeker. Hij fluisterde iets onverstaanbaars in haar oor. Maar dat kon toch niet? Hij was achter de heuvel verdwenen met zijn rode koningsmantel om zich heen geslagen. Hij had haar, zijn koningin, hevig bloedend achtergelaten. Voor dood. Of voor levend?

Ga weg. Ze wilde dat hij wegging. Maar hij bleef in haar oor fluisteren. Ze trapte om zich heen. 'Rustig, rustig, het is oké,' hoorde ze een vrouwenstem in het Engels tegen haar zeggen. Het was allesbehalve oké. Zoveel wist ze wel.

Vrijdag (dacht ze), zaterdag (weten wij)

Ze had lang en onrustig geslapen en lag nu al een tijd met gesloten ogen naar de omgeving te luisteren. Ze hoorde Engelse artsen en verpleegkundigen over haar praten. Het was kantje boord geweest, maakte ze uit het gesprek op, vitale organen hadden het bijna opgegeven door de shock en het vele bloedverlies. Aan het bed zaten Marsha en haar bijzondere collega, de muzikant Leo. Haar zus aan de rechterkant en Leo links. Marsha aaide onafgebroken over de bovenkant van haar hand. Op de achtergrond hoorde ze machines zachtjes brommen. Was zij aan deze machines aangesloten? Haar oogleden voelden zwaar, maar ze vond dat ze haar ogen moest openen. Tegelijkertijd zei iets in haar dat ze het niet moest doen. Dat ze dan niet meer zou kunnen ontsnappen aan de werkelijkheid. De werkelijkheid die rauw en bedreigend was. Maar de nieuwsgierigheid won het van de angst. Ze opende haar ogen.

9

‘Zoë.’ Marsha veerde op en kneep zachtjes in haar hand. Een kleine glimlach verscheen op Zoë’s gezicht. Leo stond op en drukte een kus op haar voorhoofd terwijl hij met twee handen haar gezicht vastpakte.

‘Maestro.’ Ze kuchte. Haar keel voelde aan als schuurpapier.

‘Potverdorie schoonheid.’ Meer kwam er niet uit. Hij ging weer zitten. Zijn haar hing los over zijn schouders. Hij had zich niet geschoren. Waarschijnlijk zaten ze er al een tijdje.

Marsha keek Zoë aan. ‘Hoe voel je je?’

Het eerlijke antwoord was ‘beroerd’, maar ze vond dat ze niet moest zeuren. Marsha had, net als zichzelf, genoeg doorstaan. ‘Gaat wel.’ Haar stem klonk nog steeds vreemd. ‘Mag ik wat drinken?’

Leo stond op en zei dat hij zou vragen of ze water mocht. Hij verdween de gang in.

‘Liam heeft gisteren en vandaag de hele tijd hier gezeten, maar is een uur geleden weggeroepen omdat er belangrijke ontwikkelingen waren.’

‘Gisteren en vandaag? Hoelang heb ik dan geslapen?’

‘Anderhalve dag of zo.’

10 ‘Echt? Welke dag is het?’

‘Zaterdag.’

De zwarte wijzers van de grote analoge klok boven de deur gaven aan dat het half twee was. Ze was bijna twee dagen van de wereld geweest. Twee dagen. Ze kon het nauwelijks geloven. Leo kwam terug met een glas water en hielp haar met drinken. Eerst wilde ze het zelf doen, maar het deed te veel pijn. Ze keek naar beide armen die waren ingezwachteld tot ver boven haar ellebogen. Het liefst wilde ze het verband eraf rukken om te zien wat Sven had aangericht. Zoë beseftte dat ze de rest van haar leven twee grote littekens had die haar elke dag zouden herinneren aan Sven. Sven van der Linde, de psychopaat die een moorddadig spel met haar had gespeeld. Hij was niet alleen onder haar huid gekropen, maar zat er nu ook in.

‘Nee, Zoë, ze hebben hem niet,’ hoorde ze Leo zeggen.

Hij had haar blik gezien en haar gedachten geraden. En ergens had ze het geweten. Sven was ontsnapt. Het was niet klaar. De nachtmerrie ging door. Maar zij wilde niet meer meedoen. Ze wilde naar de kinderen, hen knuffelen en boekjes voorlezen tot ze een ons woog. ‘Hoe is het met Fer en Bing?’ vroeg ze aan Marsha.

‘Prima, ik heb al een paar keer met Jean gebeld en hij wilde met hen deze kant op vliegen, maar ik heb hem gevraagd af te wachten tot je wakker zou zijn. Wil je dat ze hiernaartoe komen?’

‘Dat hangt ervan af wanneer ik uit het ziekenhuis word ontslagen. Ik ga het liefst zo snel mogelijk naar huis.’

‘De dokter komt zo,’ gaf Leo aan. ‘Dan weten we het.’

‘Hoe is het met je been?’ vroeg Zoë aan haar zus. Sven had

Marsha laten gaan, maar niet voordat hij haar bovenbeen met een mes had bewerkt.

‘De wond is gehecht en op de een of andere miraculeuze wijze is er niets vitaals geraakt.’ Ze keken elkaar aan en op hetzelfde moment schoten ze vol. Marsha aaide met haar duim over Zoë’s wang. ‘Fuck, wat was het heftig.’

Beelden schoten door Zoë’s hoofd. Haar zusje aan de tafel in het bos, geboeid, in een lichtblauwe prinsessenjurk, tranen over haar gezicht stromend. Sven in zijn koningsmantel. Triomfantelijk. En zichzelf aan dezelfde tafel, etend, bijtend in Svens hand, vechtend, verliezend. Ze deed haar ogen dicht en probeerde de beelden te verdrijven. ‘Wat hebben de artsen gezegd?’

‘Dat je mazzel hebt gehad dat je het overleefd hebt. Je kreeg een aantal bloedtransfusies en ik heb geen idee wat ze nog meer allemaal in je hebben gespoten.’

‘Hoe hebben jullie me eigenlijk gevonden?’

‘Via de chip in je hand. Ik kwam binnen tien minuten een collega van je tegen in het bos en we zijn met een hele groep teruggegaan om je te zoeken.’ Marsha had haar hand weer vastgepakt.

‘Maar op dat moment was Sven al verdwenen?’

‘Ja.’

‘Wie heeft er dan geschoten?’ Zoë herinnerde zich de drie schoten die ze in het bos had gehoord. En had ze daarna niet een kreet gehoord? Ze deed haar best om het moment terug te halen, maar het werd niet scherp.

‘Geen idee. Daar weet ik niets van. Dat moet je straks aan Liam vragen. Ik zal hem appen dat je wakker bent.’ Marsha begon te typen op haar telefoon.

Liam. God, wat wilde ze hem graag zien. Hij zou haar in zijn armen nemen zodat ze tegen hem aan kon kruipen. Misschien zou ze zich even veilig voelen.

‘Ik heb alle appjes die je hebt ontvangen beantwoord. Kenneth had er ook een gestuurd en ik heb hem laten weten dat je oké bent. Hij had via Kim gehoord dat je in het ziekenhuis lag.’

Dat gaat snel, dacht Zoë. Zelf wist ze nog geen uur dat ze in een ziekenhuis lag, maar de rest van de wereld leek allang op de hoogte te zijn. Zelfs Kenneth, haar vorige vriend. Ze schaamde zich. Het was niet eens duidelijk of hun relatie officieel over was en ze had alweer een nieuwe liefde. Ze voelde zich een slechte vrouw. Verdorven, zouden de gereformeerde medebewoners op Goeree-Overflakkee haar noemen.

‘Dank je wel,’ zei ze tegen haar zus. ‘Ik zal hem morgen bel-
len om het een en ander uit te leggen.’

‘Volgens mij ben je hem geen verklaring schuldig,’ zei Leo rustig terwijl hij zijn haar met een elastiekje samenbond.

‘Het is toch lullig dat ik hem heb ingeruild voor een ander?’ reageerde Zoë.

‘Weet je wat lullig is? Dat je voor dood in het bos bent achtergelaten door Sven en dat hij en passant je zus heeft bewerkt met een mes.’

‘Ja, dat laatste vond ik ook lullig,’ reageerde Marsha. Ze moesten alle drie lachen.

Er kwam een jonge arts binnen. Hij leek wel veertien, Zoë hoopte dat hij wat ouder was. Hij onderzocht haar snel en kundig en gaf aan dat ze de volgende ochtend naar huis mocht.

‘Je hebt veel geluk gehad,’ zei hij.

‘Dat weet ik,’ antwoordde ze. Het was een sociaal wenselijk antwoord. Geluk was niet het woord dat bij haar opkwam als ze aan de laatste dagen dacht.

‘Liam komt er over een half uurtje aan,’ zei Marsha terwijl ze op Zoë’s telefoon keek.

Zoë knikte en voelde hoe moe ze was. ‘Ik probeer even te slapen.’ Ze glimlachte naar hen allebei en deed haar ogen dicht.

Voordat ze hem zag wist ze al dat hij naast het bed zat. Liam, de Engelse chief superintendent die in no time haar hart had oververd. Haar glimlach was er eerder dan ze haar ogen open had.

‘Hé mooie vrouw.’

‘Hé jij. Dank je wel, maar ik kan me niet voorstellen dat ik er goed uitzie. Volgens mij zit ik onder de schrammen en blauwe plekken.’

Hij stond op en kuste haar. Niet te hard, niet te zacht, maar precies goed. Het nam een moment alle pijn en ellende weg. 'Je bent prachtig, zoals altijd.'

Ze zag dat hij het meende.

'Hoe voel je je?'

'Best oké. Ik heb zo hier en daar pijn, maar het is goed te doen. Morgen mag ik naar huis, heeft de arts gezegd.'

Hij pakte haar hand en ze zag dat zijn blik afdwaalde naar de ingezwachtelde armen. Liam boog zijn hoofd een klein beetje alsof er iets zwaars op zijn schouders drukte.

'Jullie hebben hem niet kunnen pakken, hè?' vroeg ze zachtjes.

'Nee, de klootzak is ons tot nu toe te slim af. Maar je moet je daar niet druk om maken. Laat het maar aan ons over.'

'Hoe kun je dat nou zeggen? Je moet me vertellen wat je weet, Liam.' Ze verbaasde zichzelf. Waar ze eerder niets meer te maken wilde hebben met de nachtmerrie rondom Sven, was ze nu alert, gretig. Als het gevaar er toch was, kon ze het maar beter aankijken.

Hij haalde nog wat dieper adem en vertelde: 'We hebben het hele gebied rondom de plek waar we je hebben aangetroffen uitgekamd, maar niets gevonden. Alle wegen zijn hermetisch afgesloten en we hebben een nationaal en internationaal opsporingsbevel via de media verspreid. Het hele land is op zoek naar hem. Maar hij heeft zijn vlucht goed voorbereid en ons flink om de tuin geleid door een aantal dwaalsporen uit te zetten.' Liam viel stil.

'Hoe dan?'

Liam staarde naar buiten. 'Om twaalf uur gistermiddag zag Seamus via de camera een jonge man met een capuchon julie kistje in de tuin van Monk's House oppakken. We hebben deze man vlak daarna gearresteerd. Het bleek een koerier te zijn die via een prepaidtelefoon de opdracht had gekregen het kistje op te halen en naar een leegstaand huis te brengen. Gisteravond om zes uur kreeg een journalist in Waterlooville een mail met aanwijzingen om een kistje op te halen op een plek in een bos vlakbij. Dit bleek een rood kistje te zijn met

een muziekdoos en een bericht van Sven erin. De journalist heeft dit bij de politie afgeleverd.

‘Welk liedje was het?’ Sven had de afgelopen weken twee keer een muziekdoos achtergelaten. Het muzieknummer was steeds een aanwijzing voor de manier waarop Sven zijn slachtoffers wilde vermoorden.

‘Susato.’ En daarna zei Liam iets zachter: ‘Sorry.’

14

Het was haar lievelingsliedje van Oscar and the Wolf en dat wist Liam. In haar hoofd ging ze de tekst van het nummer na, maar ze kon zo snel geen verwijzing naar iets vinden. De zin *Wish you away* bleef in haar hoofd hangen. Dat wilde ze wel. Dat hij voor altijd uit haar leven verdween.

‘Zoë?’ Liam kneep zachtjes in haar hand.

Ze keek hem aan. ‘Shit, dat was te verwachten.’ Ze wilde niet langer bij de muziek stilstaan. ‘En het bericht?’

‘Letterlijk stond op het blaadje: “Dom, dom, dom, ha ha ha, Sven.”’ Liam dreunde de tekst zacht en monotoon op alsof hij zich ervoor schaamde.

Drie keer ‘dom’ en drie keer ‘ha’, overdacht Zoë. Svens voorliefde voor drieën kwam zelfs tot uiting in zijn teksten. ‘Laat hem niet onder je huid kruipen, lief.’ Zoë zei het tegen Liam, maar ze had het vooral tegen zichzelf. ‘Lief’ schoot eruit voordat ze er erg in had en een glimlach verscheen op Liams gezicht. Ze bloosde, voelde ze. Snel ging ze verder.

‘Was dit het laatste dwaalspoor?’

Liam wreef over zijn voorhoofd. ‘Nee, vandaag om twaalf uur is er een groot verdacht pakket afgeleverd bij de politie van Guildford. Het hele bureau is uren ontruimd geweest. Het bleek een vrouwelijke paspop te zijn met een lichtblauwe satijnen jurk aan en een ingebouwde voicerecorder.’

De vrouwelijke slachtoffers van Sven hadden allemaal een lichtblauwe satijnen jurk gedragen, op Zoë na. Zij had de twijfelachtige eer gekregen een donkerblauwe jurk aan te moeten trekken.

‘Ongelooflijk, drie dwaalsporen. Laat me raden: de drie locaties vormden met elkaar een perfecte driehoek?’ Ze hoefde het eigenlijk niet te vragen, Sven had zijn eerdere slachtoffers

op drie locaties achtergelaten die tezamen een perfecte driehoek vormden.

‘Ja, niet exact, maar overduidelijk met die bedoeling.’

‘Wat stond er op de voicerecorder?’ vroeg Zoë.

Liam haperde en in een fractie van een seconde zag ze hem twijfelen.

‘Alles, Liam, ik wil alles weten.’

‘Het was een geluidsfragment uit de film *The Terminator*.’

‘*I’ll be back.*’ Ze sprak de beroemde zin uit voordat Liam dat kon doen. Het was niet voorbij. Sven zou opnieuw de jacht op haar openen.

Liam nam haar in zijn armen en kuste haar voorhoofd.

Ze sloeg haar pijnlijke armen om zijn rug heen. Over zijn schouder zag ze op de wandklok dat het tegen vijven liep.

‘Zou Sven om zes uur wat uithalen?’ Ze was volledig gefocust op de zaak en vergat grotendeels de pijn.

‘Het zou kunnen, maar het laatste bericht leek me redelijk definitief,’ antwoordde Liam.

‘Ja, dat ben ik met je eens. Maar het is mogelijk. Ergens in het midden van de driehoek.’

‘Dat hadden we al bedacht, maar we hebben niets gevonden. De plek wordt dag en nacht in de gaten gehouden.’

Zoë legde haar hoofd tegen zijn schouder en Liam aaide over haar rug. Een klein moment viel er niets te zeggen.

Ze was het vergeten, maar nu kwam de herinnering aan de geluiden terug en ze schoot omhoog. ‘Drie schoten, Liam. Ik heb drie schoten in het bos gehoord. Wat was dat?’

‘Nog een dwaalspoor. Sven had een paar honderd meter van jou vandaan een speaker gezet met een opname van pistoolschoten.’ Liam zei het met lage stem.

‘Drie schoten. Natuurlijk. Het is echt bizar wat hij allemaal heeft bedacht en voorbereid.’ Zoë dacht na. ‘Kunnen we niet iets met het feit dat hij niet weet of ik het heb overleefd?’

‘Dat weet hij wel. Er hing een camera vlak bij de tafel in de bomen.’

‘Godver.’ Zoë liet zich terugvallen in de kussens. Ze beseftte dat Sven op afstand had kunnen zien hoe ze had gevochten

voor haar leven en uiteindelijk was gered.

Liam pakte haar handen vast. ‘Wat hij ook allemaal heeft bedacht, Zoë, voorlopig kan hij weinig uithalen. De hele wereld kijkt naar hem uit.’

‘Stilte voor de storm,’ mompelde Zoë.

‘Kom op. Wees reëel. Als het Sven al lukt om uit onze handen te blijven, dan heeft hij tijd en een plek nodig om een nieuw plan uit te broeden.’

Zoë wist dat Liam gelijk had. De komende tijd hoefde ze niet veel te verwachten van Sven. Dat was voorlopig goed nieuws, want ze kon evenmin veel van zichzelf verwachten. Ze moest uitrusten, herstellen, knuffelen met haar kinderen, vrijen met Liam en wijn drinken met haar beste vriendin Kim. En bovenal suffe diensten draaien waarin bijna niets gebeurde. Ze verheugde zich erop. Terug naar Goeree-Overflakkee, naar het prachtige, rustige eiland. Zoals gewonde dieren zich terugtrekken in hun hol, zou zij zich terugtrekken in haar huis, op de bank, onder een dekentje. *For the time being.*

‘Wanneer vlieg je terug?’

Liams vraag haalde haar uit haar overpeinzingen. ‘Ik denk overmorgen. Morgen wil ik eerst terug naar het hotel, iedereen zien en afscheid nemen van het team. En bij jou zijn, natuurlijk.’

‘Gelukkig.’

Ze kusten elkaar uitgebreid en Zoë voelde hoe ze naar deze man verlangde. Tegelijkertijd realiseerde ze zich hoe pijnlijk seks nu zou zijn. Dan moest hij maar aan het werk. Ze lachte in zichzelf.

‘Wat is er?’ Hij had haar binnenpretje opgemerkt.

‘Niets, dat merk je nog wel.’ Ze trok een wenkbrauw op en hield het hoofd een beetje scheef. Ze hoopte dat ze verleidelijk overkwam, maar met alle verwondingen kon het er even goed belachelijk uitzien.

De deur zwaaide open en Leo en Marsha kwamen binnen.

‘Storen we?’ vroeg Marsha. Haar zus was overduidelijk niet geïnteresseerd in het antwoord, want ze gaf Zoë een kus en ging zitten.

Leo had twee witte plastic tasjes bij zich en zette die op een tafeltje neer. ‘We hebben fatsoenlijk eten meegenomen. Ik haal borden en bestek.’

Tien minuten later zaten ze met zijn vieren chicken tandoori te eten en bespraken ze de plannen voor de komende dagen. Het tijdstip van zes uur ging voorbij en er kwam geen melding uit de buitenwereld. Sven gunde hun een rustige avond.

Na het eten belde Zoë haar ex Jean op. Ze kreeg meteen de kinderen aan de lijn, die alleen maar konden gillen, zo leek het. Ze luisterde geëmotioneerd naar hun stemmen.

‘Wanneer kom je naar huis, mama?’ vroeg Bing nadat hij tot rust was gekomen.

‘Overmorgen al,’ reageerde ze. ‘Komen jullie me dan van het vliegveld halen?’ Ze hadden school, maar ze hoopte dat de schoolleiding een beetje wilde meewerken en hun vrij zou geven. Dit viel toch wel onder bijzondere omstandigheden.

‘Jaaa,’ klonk Fer op de achtergrond.

‘Gaat het goed met je, mama?’ vroeg Bing.

Lieve, gevoelige Bing, dacht Zoë. Hij had opgevangen dat er iets aan de hand was. ‘Zeker, en nu ik jullie heb gesproken, voel ik me helemaal prima.’

De jongens vertelden wat ze de afgelopen week hadden gedaan en daarna kwam Jean aan de lijn. Hij had begrepen dat het heftig was geweest en dat ze in het ziekenhuis lag. En dat Marsha in Engeland was. Ze merkte dat hij zat te vissen naar informatie, maar ze kon en mocht hem niets vertellen. Ze stelde hem gerust en liet weten dat ze overmorgen terugkwam. Ze zou hem de vluchtgegevens appen.

Een uurtje later kwam haar collega Linda op visite. Haar korte kapsel zat in de war en de weinige mascara die ze op had gedaan zat meer onder haar ogen dan op haar wimpers. Liam, Marsha en Leo vertrokken naar het hotel en Linda bleef bij Zoë achter. Zoë zag Liam twijfelen bij het afscheid, zich bewust van de aanwezigheid van de anderen, maar kuste haar

toch hartstochtelijk. Hij zou haar de volgende ochtend samen met Marsha ophalen.

Nadat Zoë Linda had verteld hoe het fysiek ging, bespraken ze de zaak. Zoë wilde weten wat Linda aan informatie had en Linda ging er gretig op in. Chronologisch zette ze uiteen wat er was gebeurd vanaf het moment dat Zoë midden in de nacht in een taxi was gestapt. Een van de taxi's die haar naar de plek in het bos had gebracht waar Sven haar had opgewacht. In het bijzijn van Marsha, die hij een dag ervoor had ontvoerd. Een ware militaire operatie was opgezet om Zoë zo snel mogelijk te vinden en Sven op te sporen. Linda had samen met John de rol van verbindingsofficier gekregen en contact onderhouden met het team in Nederland.

'Het is echt heel knap dat Sven is ontsnapt, Zoë. Alles zat potdicht.' In Linda's stem klonk oprechte bewondering door.

'Knap? Zei je nou knap? Hij heeft me bijna vermoord.' Ze keek met gefronste wenkbrauwen Linda's kant op.

'Sorry, zo bedoel ik het niet.'

'Het is goed, ik begrijp wat je bedoelt.' Zoë bedaarde. En het was inderdaad knap, wat je ook van Sven vond. Waar de meeste misdadigers onder druk fouten maakten, leek hij juist scherper te worden, meer gefocust. Hij was een zeer georganiseerde dader. Buitencategorie. Daar moesten ze rekening mee houden. Wellicht dat rust en vertraging eerder tot fouten bij hem zouden leiden. Zoë vond het een interessante gedachte.

Een verpleegkundige kwam melden dat het bezoek naar huis moest. Zoë zag dat het al na negenen was. Ze namen afscheid en in plaats van haar gebruikelijke 'doei', omhelsde Linda haar. Ze leerde snel.

Zes jaar eerder

De melding kwam vlak nadat hun vroege dienst was begonnen. Er was een doods-kist aangetroffen langs een B-weggetje in een greppel in de buurt van Dirksland. Een bizarre melding. Ze reden erheen en kwamen uit op een bijna verlaten weg. De mist hing als een deken over de weilanden en aan de rechterkant van de weg zagen ze het silhouet van een man. Waarschijnlijk had hij de melding gedaan.

‘We moeten alles afzetten,’ zei Zoë tegen haar oudere collega Martin.

‘Eerst maar eens kijken of het geen flauwe grap is.’

Zoë keek goed waar ze haar voeten zette om eventuele sporen niet te vernietigen terwijl Martin met grote passen naar de greppel liep. Daar stond inderdaad een houten doods-kist. De kist was gesloten en stond in het ondiepe water.

‘We maken hem open,’ zei Martin resoluut.

Ze vroegen de man mee terug te lopen naar hun dienst-auto en daar te wachten. Ze pakten een koevoet uit de auto en Zoë deed plastic overschoenen en handschoenen aan en gaf eenzelfde set aan Martin. Hij keek moeilijk, maar trok ze aan. Ze liepen terug naar de kist. Na flink wat wrikken kwam het deksel los. Samen openden ze de kist, die luid krakend zijn inhoud prijs gaf. Onbewust deden ze gelijktijdig een stap naar achteren. Er lag een meisje in. Dood, dat was overduidelijk. Het slachtoffer droeg een lichtblauwe satijnen jurk waarvan de bovenkant was doordrenkt met bloed. Martin draaide zich om en liep weg van de kist. Zoë hoorde hem overgeven. Zelf bleef ze gefascineerd naar het lijk kijken. Het was niet haar eerste dode, maar wel haar eerste moord. En niet zo-maar één, dat wist ze meteen.

‘We moeten Tom bellen, hij moet de forensische dienst oproepen,’ zei ze tegen Martin, die nog steeds voorovergebogen stond. Voorlopig had ze niet veel aan hem en ze liet hem bijkomen. Ze belde Tom, hun baas, terwijl ze onafgebroken naar het slachtoffer bleef kijken, geïntregerd, maar ook bang om iets te missen.

Tom reageerde geschokt op de vondst. Hij ging Mulder bellen, de officier van justitie, de lijkschouwer en de forensische dienst.

Ondertussen zette Zoë aan beide kanten het weggetje af. Martin had met een zakdoekje provisorisch zijn gezicht schoongemaakt en ze namen alvast de verklaring op van de man die de melding had gedaan. Hij had niet veel meer te melden dan dat hij de kist had aangetroffen in de greppel tijdens zijn dagelijkse ochtendwandeling en onmiddellijk de politie had ingeschakeld. Nadat hij zijn gegevens had achtergelaten, lieten ze hem gaan.

Tom belde om te zeggen dat de forensische dienst onderweg was en dat er rechercheurs van de districtsrecherche waren opgeroepen.

Martin en Zoë leidden, in afwachting van de collega’s, het spaarzame verkeer om. De laaghangende mist loste op en maakte plaats voor de eerste zonnestralen. Drie kwartier nadat ze de kist hadden geopend, arriveerden de lijkschouwer en de forensische dienst. Met veel snelheid en precisie plaatsen ze metalen looptegels zodat er geen sporen verloren zouden gaan en rondom de kist werd een witte tent opgezet. Tien minuten later arriveerde er een donkere auto met twee mannen: overduidelijk collega’s van de districtsrecherche. De langste, die een blauwe trenchcoat droeg, liep doelgericht naar de tent, gevolgd door zijn kleinere, gedrongen collega. Zoë stond bij het afzetlint. Ze wilde weten wat de mannen zagen en wat ze konden afleiden uit de feiten en omstandigheden. Ze dook onder het afzetlint door en liep achter hen aan.

‘Wie ben je?’ De lange collega stelde de vraag neutraal. Zijn kleinere collega keek geërgerd haar kant op. Ze stelde zich voor en gaf aan dat zij de melding hadden opgevolgd. Mocht ze even meekijken?

De grote man mompelde wat en Zoë interpreteerde dit als een 'ja'. Hij hurkte neer naast de kist en bekeek het dode lichaam uitvoerig. De rechercheur leek niet onder de indruk van het lijk in de kist. 'Hoelang is ze al dood?' vroeg hij aan de lijkschouwer.

'Moeilijk om precies te zeggen op dit moment, maar ze is in ieder geval ergens gisteravond vermoord. Eenentwintig messteken heb ik geteld. De dader is als een gek tekeergegaan.' De lijkschouwer borg zijn spullen op in zijn leren dokterstas, keek nog een keer naar het slachtoffer en schudde zijn hoofd. 'Aereme drommel,' zei hij in plat Flakkees.

Zoë dacht hardop na. 'Nadat hij haar vermoord heeft, heeft hij haar met zorg omgekleed. Die jurk moet hij al hebben gehad, die koop je niet zomaar. Dat geldt eveneens voor de kist.'

Alle drie de mannen keken haar kant op. De ogen van de kleinere collega vernauwden zich en zijn irritatie was overduidelijk van zijn gezicht af te lezen.

De grote man keek anders, nieuwsgierig. 'Wat bedoel je daarmee?'

Ze schrok van zijn rechtstreekse vraag, maar herpakte zich. 'Ik weet er niet veel van, maar het is toch vreemd dat iemand met voorbedachten rade spullen koopt, zelfs een doods-kist, dan in blinde woede iemand vermoordt, om vervolgens alles netjes achter te laten? Van beheersing naar razernij en dan terug naar beheersing, zoiets.' Het sloeg nergens op wat ze zei. Dacht ze.

De grote man glimlachte. 'Wat was je naam ook alweer?'

Zondag

22

Toen ze zich op de ochtend van haar ontslag uit het ziekenhuis na het douchen aankleedde, zag ze voor het eerst de wonden op haar onderarmen. Het waren flinke japen en de huid eromheen had alle kleuren van de regenboog. Ze zou de littekens nooit meer kwijtraken.

Aangekleed en met een tas naast zich wachtte ze op bed de komst van haar zus en haar nieuwe liefde af. Die kwamen klokslag half negen binnen, met een rolstoel bij zich.

‘Echt niet,’ reageerde Zoë met een knik naar de rolstoel.

‘Het is verplicht,’ zei Marsha lachend terwijl ze Zoë een kus gaf.

Liam kuste en omhelsde haar en begeleidde haar naar de rolstoel. Het bleek toch geen slecht plan, want haar benen voelden wiebelig aan. Een verpleegkundige kwam afscheid nemen en gaf een envelop met papieren mee.

Het was heerlijk om even in de buitenlucht te zijn. En alhoewel ze zich midden in het drukke stadscentrum bevonden, zag Zoë dat de lente definitief was doorgebroken; de paar bomen die er stonden waren groen en zo her en der zag ze bloemen staan. Niet zo mooi en strak georganiseerd in perkjes als in Nederland, maar iemand had in ieder geval de moeite genomen ze te planten.

Ze reden naar het hotel aan de boulevard van Brighton en Zoë hoorde in de verte een paar meeuwen schreeuwen. De zee riep haar. Vandaag wilde ze ernaartoe.

Ze stapten de lift in en Liam drukte op het knopje van de vijfde verdieping.

‘Mijn kamer is op de tweede, dat weet je toch?’ merkte ze verbaasd op.

‘Vandaag niet,’ reageerde hij met een lach op zijn gezicht.

Op de vijfde verdieping opende Liam kamer 51. Het was de bruidssuite. Compleet met jacuzzi en hemelbed. Er lagen rozenblaadjes op het bed en er stond een fles champagne in een ijsemmer klaar.

‘Ik ben jaloers,’ zei Marsha achter hen. ‘Gaan jullie je maar installeren, dan ga ik beneden ontbijten. Daar was ik nog niet aan toegekomen.’

Ze vertrok en Zoë keek rond. Ze opende de deuren van het grote balkon en keek uit over de boulevard en de zee. De wind blies haar pony opzij. Liam kwam achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen.

‘Dank je wel. Wat een heerlijke verrassing. Is al mijn gestuntel en het gedoe toch niet voor niets geweest.’ Ze draaide zich naar hem om en kustte hem.

‘Klopt. Als je iets minder gewond was geweest, had ik je op je oude kamer laten zitten.’

Ze gingen op bed liggen en Zoë kroop tegen Liam aan. Ze sloot haar ogen en mompelde: ‘Kunnen we hier niet de hele dag blijven?’

‘Jazeker. Jij wel. Ik moet straks nog even weg. Ik heb om half elf met het team afgesproken een briefing te houden en daarna gezamenlijk te lunchen.’

‘Ik wil mee.’ Zoë wilde opstaan.

‘Rustig aan. Rustig aan. We hebben alle tijd.’

Zoë kreeg zin en probeerde boven op Liam te gaan zitten, maar haar benen protesteerden. Ze viel terug naast hem. Liam nam haar in zijn armen en Zoë begon te huilen. Hij streelde haar lange donkere haren. Het was gênant en heerlijk tegelijk dat hij haar liet uithuilen. Het moest eruit. De pijn, het verdriet, de afschuwelijke herinneringen. Ze kwam tot bedaren en bleef tegen hem aan liggen. Langzamerhand kon ze zich ontspannen, en ze keek hem aan.

‘Gaat het?’ vroeg Liam.

‘Ja, sorry, normaal gesproken ben ik niet zo’n huilebalk.’

‘Alsjeblieft Zoë. Wees niet zo hard voor jezelf. Als iemand recht heeft om een potje te janken, dan ben jij het.’

Ze knikte. Ze was niet blij, maar opgelucht. Iets van de zwaar-

te was weggenomen en ze voelde ruimte in haar hoofd ontstaan.

‘Gaan we?’

‘Ja, we gaan zo, Miss Ongeduld.’

24

Voor de vorm probeerde ze rustig te blijven liggen, maar in haar hoofd was ze druk aan het werk. Ze was benieuwd naar wat het team te melden had, of er überhaupt aanwijzingen waren gevonden en wat het plan was voor de komende tijd. Morgen vloog ze terug naar huis, maar het onderzoek zou doorgaan. Hier en in Nederland. Ze wilde weten wat haar rol de komende tijd ging worden. De verwachting was dat ze een tijdje door haar collega's uit de wind zou worden gehouden. Dat had ze nodig om te herstellen, maar ze wilde niet buitenspel gezet worden. Ze pakte haar iPhone en keek of ze nieuwe berichten had en onbewust wiebelde ze met haar tenen.

Liam merkte haar onrust op en stelde voor om te gaan.

Ze stond op, pakte de rugzak en zag dat haar reistas, die ze in een hoek had gekwakt, open was gesprongen. Een bandje van een van de bh's hing eruit. Liams tas stond keurig netjes rechtop naast de kast. Chaos versus structuur. Ze vond het een veelbelovende combinatie.

In de lift zoenden ze elkaar uitgebreid, totdat er op de derde verdieping een kamermeisje instapte. Liam schoot in zijn formele houding en Zoë moest lachen.

‘Wat is er?’

‘Indrukwekkende transformatie, baas.’

‘Ja, ja.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen en richtte zijn blik op de liftdeur. Het kamermeisje lachte naar haar.

Beneden zaten Leo en Marsha aan een tafeltje te wachten. Afsproken was dat Marsha de briefing zou bijwonen. Ze kon waardevolle informatie hebben voor het team. Ze gingen met zijn vieren naar het politiebureau in het centrum van Brighton. Waarschijnlijk was het de laatste keer dat ze deze route reden.

In de teamkamer was het druk en iedereen kwam naar Zoë en Marsha toe om hen te begroeten. Op een paar gezichten

meende ze frustratie te zien en op andere eerder medelijden. Wat het ook was, er hing veel emotie in de lucht. De briefing vond plaats in de 'tank', zoals de kamer van Ann, Leo, Linda en Zoë werd genoemd. Het was krap, maar met wat schuiven lukte het om iedereen erin te proppen. Zoë stond tussen Leo en Marsha in.

Liam begon met het uitspreken van zijn dankbaarheid aan het hele team. Daarna vertelde elk teamlid of elke subgroep wat ze hadden gedaan en hadden gevonden. Er was keihard gewerkt door iedereen, maar de conclusie bleef steeds dezelfde: Sven was onvindbaar.

Het werd muisstil op het moment dat Marsha haar verhaal deed. Vier dagen terug had ze 's avonds een bericht van Sven ontvangen met de opdracht onmiddellijk naar Engeland te komen omdat Zoë anders vermoord zou worden. Niemand mocht iets weten en er was een ticket voor haar geboekt op de ferry naar Dover voor de volgende ochtend. Ze had de hele nacht doorgereden om op tijd in Calais te zijn. Aangekomen in Dover kreeg ze via de telefoon instructies waar ze heen moest rijden, en na een paar uur arriveerde ze in een bos vlak bij Crawley. Via een klein paadje moest ze het bos in lopen en daar werd ze van achteren overmeesterd. Ze herinnerde zich dat Sven zijn arm om haar keel sloeg en in haar oor fluisterde dat ze stil moest zijn. Daarna voelde ze een prikje in haar bovenarm en raakte bewusteloos. Ze kwam bij in een donkere kelder, waar ze een dag en een avond doorbracht voordat Sven haar ophaalde. Het was voor het eerst dat ze zijn gezicht zag; zijn ogen waren haar nog het meest bijgebleven. Emotieloos, zo omschreef ze die. Ze moest een lichtblauwe lange jurk aandoen en was geblinddoekt achter in een auto gezet. Een SUV, gokte ze. Haar verhaal leek verbazingwekkend veel op wat Charlotte, Svens tweede slachtoffer in Engeland, had meegemaakt voordat Sven haar in een doodskist had achtergelaten. Charlotte, het meisje dat hij met een zuurstoftank levend had begraven en dat net op tijd door Liam en Zoë was gered.

Sven had Marsha het bos in geleid en de blinddoek afge-

daan nadat hij haar aan een volledig gedekte tafel had geplaatst. Daar hadden ze op Zoë gewacht terwijl Sven muziek van Oscar and the Wolf had aangezet.

Marsha sprak over Zoë's komst en haperde bij het moment dat Sven haar been had opengesneden om te voorkomen dat ze snel hulp kon halen.

Zoë pakte de trillende hand van haar zus vast en nam het verhaal over. Ze vertelde alles heel feitelijk, alsof ze van een veilige afstand getuige was geweest van wat er aan die tafel was gebeurd. Dat deed ze bewust, want ze voelde de paniek en de wanhoop terugkeren die ze in het bos had gevoeld. Daar wilde ze uit alle macht vandaan blijven. Ze kneept hard in Leo's hand om houvast te vinden. Het lukte om het verhaal zonder onderbreking af te maken. Daarna viel het stil in de tank.

'Heldinnen zijn jullie,' doorbrak Seamus de stilte. Hij kreeg van iedereen bijval.

'Nu is het aan ons om Sven te vinden,' vervolgde Liam. 'We moeten alle sporen en mogelijke aanwijzingen onderzoeken. Hij mag niet ontsnappen.'

Liam verdeelde de taken onder hun Engelse collega's. Zoë, Leo en Linda zochten hun spullen bij elkaar en maakten foto's van de muren waarop de verschillende foto's, landkaarten en aantekeningen hingen. Zoë keek nog een laatste keer om zich heen terwijl ze de afdeling af liep. Ze was de een-na-laatste en Liam sloot de rij achter haar. Onzichtbaar voor de rest legde hij zijn hand tegen haar onderrug. Het emotioneerde Zoë. *He has my back*, realiseerde ze zich in een flits. Dat voelde ze niet vaak. Meestal tobde ze alleen.

Ze zaten in een lunchroom vlak bij het politiekantoor. Daar overhandigden de Britse collega's cadeaus aan Zoë, Leo en Linda. Een foielelijk officieel politieschild voor hun bewezen diensten en een foto van de hele groep terwijl ze hun gekste bekken trokken. Britten zijn in hun vrije tijd inderdaad een stuk minder formeel, dacht Zoë.

Ze vond het vooral zwaar afscheid te nemen van Ann en

Seamus. Ann, de slimme analiste die toegevoegd was aan de denktank en met wie ze dagen hadden doorgebracht om te bedenken wat Svens plannen waren. En Seamus, de vrolijke Schot, die met zijn verhalen en positieve instelling de zware tijd draaglijker had gemaakt.

Een andere collega, Graham, was er niet bij, maar had hen via John de groeten gedaan. Na de explosie waarvan Graham getuige was geweest, waarbij Sven zijn halfzus Melanie had opgeblazen, zat hij thuis. Getraumatiseerd.

Seamus bood aan hen de volgende dag naar het vliegveld te brengen. Hij werd zonder blikken of blozen *overruled* door Liam, die aangaf hen hoogstpersoonlijk weg te brengen. Op dit moment wilde Zoë vooral naar de boulevard om cadeau-tjes voor Fer en Bing te kopen en even langs de zee te lopen. Marsha ging mee. Leo had geen enkele behoefte om te winkelen. Ze zouden hem later in het hotel treffen. Een bedenkelijke blik van Liam schoot Zoë's kant op. Ze fronste haar wenkbrauwen en hief haar kin naar hem op.

‘Er moet iemand met jullie mee vanmiddag ter bescherming. Sorry, maar we kunnen geen enkel risico nemen.’

Hij had gelijk, maar ze had zich verheugd op een paar uurtjes slenteren over de boulevard alleen met haar zus.

‘Mag Ann dan mee? Dan maken we er een vrouwenuitje van.’

Ann reageerde enthousiast. ‘Ik heb volgens mij nog wat overuren staan, baas.’

Vijf minuten later zaten ze in de auto.

Na een paar uur winkelen en over het strand gelopen te hebben was Zoë uitgeput, en bracht Ann hen terug naar het hotel. Zoë trok zich terug op haar luxe kamer. Voordat Liam eind van de middag zou komen, ruimde ze haar spullen op. Tevreden keek ze om zich heen. ‘Zie je, ik kan het best,’ zei ze hardop. ‘Ik heb er alleen niet zo vaak zin in,’ kwam er automatisch achteraan. Ze dook het enorme bed in.

Ze werd wakker van zijn kus. Er trok meteen een ongecontroleerde schok door haar lichaam.

‘Ik ben het maar,’ zei Liam.

Ze lachte. ‘Dat weet ik, maar mijn lichaam gelooft niet dat het veilig is.’

Hij kwam naast haar liggen en ze begonnen te zoenen. Het werd steeds heftiger en Zoë wilde Liams trui uittrekken, maar dat bleek nog te pijnlijk te zijn.

Ze liet zich gefrustreerd achterovervallen op het matras. ‘Niets lukt vandaag.’

‘Bij jou niet,’ fluisterde Liam. Heel voorzichtig trok hij haar trui omhoog en kuste haar buik. Daarna maakte hij soepel de bh los en begon haar borsten te zoenen. Met zijn tong maakte hij rondjes rond haar tepels. Ze werd gek van verlangen. Hij trok haar broek en slipje naar beneden en zijn tong kwam bij haar binnen, precies waar hij moest zijn. In een mum van tijd kwam ze klaar. Ze had het idee dat ze het hele hotel bij elkaar gilte, maar dat kon haar niets schelen.

Liam ging tegen haar aan liggen en trok het dekbed over hen heen. ‘Zo goed, mevrouw?’ vroeg hij met een lach.

‘Dat kun je wel zeggen.’

Ze voelde zich schuldig tegenover Liam. Ze had zijn verlangen gevoeld en zou het goedmaken. Misschien vanavond al, schoot het door haar hoofd. Tegelijkertijd irriteerde die gedachte haar. Waarom moest ze altijd iets terugdoen als iemand iets voor haar deed? Alsof alles voorwaardelijk was in het leven. Haar beste vriendin Kim had een keer uitgelegd dat dit nergens op sloeg. Als ze iets voor Zoë deed, was het omdat ze dat fijn vond, punt. Zoë besloot te genieten en kroop dicht tegen Liam aan.

Die avond aten ze samen met Linda, Marsha en Leo bij een Grieks restaurant aan de boulevard, om zich vervolgens redelijk op tijd terug te trekken in hun suite. Ze hadden een goed excuus: de volgende ochtend moesten ze vroeg op omdat hun vlucht al om tien uur ging. Het werd een ingewikkelde avond, omdat ze elkaar nog maar net hadden leren

kennen en nu alweer afscheid moesten nemen. Zoë had geen idee hoe het verder zou lopen. In ieder geval was deze hele affaire op zijn zachtst gezegd onhandig. Liam was getrouwd, had drie grote kinderen en last but not least: hij woonde in Engeland. Zij woonde op het rustieke Zuid-Hollandse eiland Goeree-Overflakkee, stond nog met één been in een relatie met Kenneth en had twee jonge kids die haar nodig hadden. *Great*. Desondanks voelde ze veel voor Liam, overweldigend veel zelfs. Ze zette haar twijfels overboord.

Hij moest zich concentreren op zijn eigen ontsnapping, maar de onzekerheid over haar toestand hield hem gevangen. Had ze het gered? Dat moest. Hij had haar nodig. Op de camerabeelden had hij gezien dat er vrij snel mensen ter plekke waren, maar ze was er slecht aan toe. Heel slecht. Dat was duidelijk te zien. Ze bewoog nauwelijks toen ze werd opgetild en weg werd gedragen. De zon scheen fel tussen de bomen door en hij knipperde een paar keer met zijn ogen. Nog vijf kilometer lopen door het bos en dan begon het volgende deel van het traject. Hij keek op zijn horloge en zag dat hij op tijd was, ruim op tijd. Tot nu toe verliep alles precies volgens plan.

Bij een open plek in het bos hield hij stil en ging op een boomstronk zitten. Voorzichtig haalde hij de met bloed doordrenkte theedoek van zijn hand. Zijn vinger was flink opgezwollen en de afdrucken van haar tanden stonden diep in zijn huid. Met zijn linkerwijsvinger raakte hij de tandafdrukken een voor een aan. Hij glimlachte en hoopte dat ze nooit meer weg zouden gaan. Het was mooi symbolisch: zij had littekens van hem en hij van haar. Voor altijd met elkaar verbonden. Als ze het had overleefd...

De gedachte dat ze mogelijk was bezweken aan haar verwondingen maakte hem radeloos. Hij trapte een tak weg die voor zijn voeten lag. Het was het enige deel van zijn plan dat hij niet perfect had uitgevoerd. Te rigoureuus, te onbeheerst. Hij zocht afleiding. Opnieuw keek hij naar zijn vinger. Die was gebroken, dat was duidelijk. Met zijn andere hand omklemde hij de vinger en in zijn hoofd telde hij af.

‘Drie, twee, een.’

Met een ruk trok hij aan de gewonde vinger. Zijn ijzige kreet echoede door het bos.